

förlängning. För det fjärde gör klaganden gällande att om det skall antas att klaganden har godtagit nämnda förlängning så var det fel av förstainstansrätten att betrakta detta avtal som ett konkurrensbegränsande avtal utan att bedöma det rättsliga och ekonomiska sammanhang i vilket det slutits och avtalets eventuella verkningar. För det femte gör klaganden gällande att motive-ringsskyldigheten har åsidosatts och att domskälen i den överklagade domen är motsägelsefulla vad gäller beaktandet av klagandens medlemmars omsättning – och inte endast klagandens omsättning – i syfte att kontrollera huruvida den gräns på 10 procent av omsättningen som föreskrivs i artikel 15.2 i förordning nr 17 har överskridits.

Den sjätte grunden anförs till stöd för andrahandsyrkandet att de böter som klaganden ålagts skall sättas ned. Klaganden gör därvid gällande att även om domstolen inte bifaller överklagandet på de ovannämnda grunderna så skall under alla omständigheter böterna sättas ned, eftersom de inte motsvarar 10 procent utan 20 procent av klagandens omsättning, vilket innebär ett åsidosättande av själva ordalydelsen av artikel 15.2 i förordning nr 17.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgien) den 22 februari 2007 – N.V. Lammers & Van Cleeff mot Belgiska staten

(Mål C-105/07)

(2007/C 95/47)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgien)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: N.V. Lammers & Van Cleeff

Motpart: Belgiska staten

Tolkningsfrågor

Strider en belgisk nationell bestämmelse, såsom den tidigare lydelsen i artikel 18 första stycket tredje punkten och andra stycket tredje punkten i inkomstskattelagen 1992 mot artiklarna 12 EG, 43 EG, 46 EG, 48 EG, 56 EG och 58 EG, med hänsyn till att det i denna bestämmelse föreskrevs att ränta inte ansågs utgöra utdelning, och således inte skattepliktig, om den betalades till en styrelseledamot som var ett belgiskt bolag, medan denna ränta under samma förhållanden ansågs utgöra utdelning, och således skattepliktig, om den betalades till en styrelseledamot som var ett utländskt bolag.

Talan väckt den 22 februari 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Frankrike

(Mål C-106/07)

(2007/C 95/48)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: A. Bordes och K. Simonsson)

Svarande: Republiken Frankrike

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 5.1 och 16.1 i direktiv 2000/59/EG⁽¹⁾ genom att för flertalet franska hamnar inte ha antagit de planer för mottagande och hantering av avfall som föreskrivs i artikel 5 i direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underrätta kommissionen om sådana åtgärder, och
- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktiv 2000/59/EG löpte ut den 27 december 2002.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/59/EG av den 27 november 2000 om mottagningsanordningar i hamn för fartygs-genererat avfall och lastrester (EGT L 332, s. 81).

Överklagande ingett den 13 februari 2007 av Friedrich Weber av den dom som förstainstansrätten meddelade den 11 december 2006 i mål T-290/05, Friedrich Weber mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-107/07 P)

(2007/C 95/49)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Friedrich Weber (ombud: W. Declair, Rechtsanwalt)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens beslut av den 11 december 2006 i mål T-290/05 ⁽¹⁾ och
- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 27 maj 2005.

Grunder och huvudargument

Klaganden anför följande grunder för överklagandet.

Förstainstansrätten har felaktigt avvisat talan med motiveringen att klaganden har yrkat att kommissionen skall förpliktas att utge vissa handlingar. Enligt fast rättspraxis är förstainstansrätten inte behörig att utfärda ett sådant föreläggande. I det angripna beslutet anges vidare att klagandens yrkande inte kan tolkas som att denne implicit har yrkat att kommissionens beslut ska ogiltigförklaras. Detta är felaktigt: klaganden har inte bara implicit utan även explicit yrkat att kommissionens beslut skall ogiltigförklaras. Klagandens ändrade yrkande kunde därför upptas till sakprövning, eftersom denne yrkat att kommissionens beslut skall ogiltigförklaras. Beslutet att avvisa klagandens talan är därför i sin helhet rättsstridigt.

Förstainstansrätten har i det angripna beslutet angett att ansökan innehåller "anklagelser mot tyska offentligt rättsliga radiobolag och andra statliga institutioner". Denna beskrivning av klagandens redogörelse innebär att klagandens sakframställan diskrediteras på ett oacceptabelt sätt. Den nedsättande beskrivningen av grunderna som "anklagelser" visar att förstainstansrätten inte har undersökt påståendenas stora vikt och hur gemenskapsrätten därvid har åsidosatts, och den relevans detta har för klagandens yrkanden. Förstainstansrätten har därigenom åsidosatt rätten att yttra sig. Att klagandens återhållsamma beskrivningar har betecknats på omnämnt sätt väcker misstankar om att en förut-sättningslös prövning inte har skett och tvivel på att förfarandet varit rättvist.

Det angripna beslutet strider mot de principer som ligger till grund för Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättande av den europeiska gemenskapen. Beslutet innebär en missaktning för gemenskapens uttalade vilja att utveckla och stärka demokrati, rättsstat, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Förstainstansrättens beslut innebär också en underskattning av offentlighetsprincipen inom ramen för gemenskapens uttalade vilja att skapa demokrati. Förstainstansrätten har underlåtit att pröva frågan om beslutet är förenligt med gemenskapens mål. Beslutet strider därför mot gemenskapsrätten.

Det är inte riktigt att en del av klagandens krav, nämligen rörande tillgång till den omtvistade handlingen från kommissionen, har uppfyllts. Klaganden har visserligen vid förstainstansrätten bekräftat att den i en tidning offentliggjorda handlingen från kommissionen är autentisk, men klaganden har samtidigt

uttryckligen förklarat att dennes krav inte uppfyllts härigenom. Klaganden har nämligen anförat att motparten inte kan använda denna tidning för att offentliggöra myndighetsbeslut.

Förstainstansrättens beslut måste mot denna bakgrund upphävas.

⁽¹⁾ EUT C 331, s. 42.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Prud'homie de pêche de Martigues (Frankrike) den 20 februari 2007 – Jonathan Pilato mot Jean-Claude Bourgault

(Mål C-109/07)

(2007/C 95/50)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Prud'homie de pêche de Martigues (Frankrike)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Jonathan Pilato

Svarande: Jean-Claude Bourgault

Tolkningsfrågor/Giltighetsfrågor

- 1) Skall artikel 11a i rådets förordning (EG) nr 894/97 av den 29 april 1997 ⁽¹⁾, i dess lydelse enligt förordning (EG) nr 1239/98 av den 8 juni 1998 ⁽²⁾, tolkas så att även sådana garn som är fastgjorda i ett drivankare, och som på grund härav inte driver, eller endast driver mycket lite, skall omfattas av förbudet i den artikeln?
- 2) Är artikel 11a.1 och 2 i rådets förordning (EG) nr 894/97, i dess lydelse enligt förordning (EG) nr 1239/98, giltig när:
 - a) Bestämmelsens målsättning förefaller vara uteslutande miljömässig, medan dess rättsliga grund är artikel 37 EG, tidigare artikel 43 i EG-fördraget.
 - b) Det i bestämmelsen inte ges någon definition av begreppet drivgarn och det därför inte är möjligt att tydligt bestämma tillämpningsområdet för bestämmelsen.
 - c) Bestämmelsen saknar tydlig motivering.